

Uznávám, že na pohled vypadá nadpis svým pojetím velkých a malých písmen poněkud zmateně, ale vše hned vysvětlím. 24. listopadu se totiž konal v Kobyliském DDM hudební festiválek KLOF a klub, kde se akce konala, se jmenuje Bodlák. Vše je tedy jasné. A když už jsem to načal, tak také přidám pár postřehů z průběhu akce.

Už v pátek jsem byl od Lucky Minaříkové (jedné z duší festivalu) varován, ať dorazím tak půl hodiny před začátkem (tj. 14:30), protože kapacita je jen 100 diváků. Této zprávě jsem se podivil, protože vím, že dostat pražského diváka v sobotu na podzim na folkový koncert mimo centrum města je malý zázrak. Přiznám se, že jsem Lucčin optimismus nesdílel.

V sobotu jsem do DDM dorazil právě na třetí a mé překvapení neznalo mezí, když jsem viděl, že je sálek klubu Bodlák opravdu již z velké části zaplněn. Tento klub je opravdu příjemné místo pro pořádání koncertů. Pódium je dostatečně velké i pro početnější kapely, hlediště se stupňovitě zvedá, takže vidí všichni bez problémů a akustika je také velmi dobrá.

Úvodní vystoupení obstarala dětská hudební skupina, jejíž jméno jsem nezachytil. Ta nám zahrála pár známých písní. Její vystoupení bylo spontánní, občasné výpadky jednotlivců zachránil vždy s přehledem zbytek šestičlenného ancáblu. Pořadatelům se tak povedlo navodit uvolněnou pohodovou atmosféru.

Po dětském úvodu se na pódiu objevila jedna z pořadajících kapel - Jauvajs. Jejich vystoupení má u mne zatím stále vyšší kredit. Kapela zaměřená na irský styl vyniká velmi dobrým instrumentálním i vokálním potenciálem, vlastním rozeznatelným zvukem a také příjemným vystupováním. Na KLOFu mě Jauvajs příjemně překvapili hlavně kvalitními instrumentálkami, které pěkně zapadly do celého vystoupení (ostatní písničky jsou také dobré, ale už je mám více naposlouchané). Vřele doporučuji návštěvu některého z jejich koncertu.

Po krátké pauze se na pódiu objevila skupina Šántré. Ještě před rokem početné těleso se dnes zúžilo na pouhé trio. Muzika, kterou se prezentovalo byla příjemnou směsí folku s lehce jazzovým přídechem. Trochu mi tam chyběly rytmické nástroje a v duchu jsem slyšel nějaký ten sólový dech (třeba saxofon), ale o to více vynikly pěvecké výkony kapely. Zpěvačka Inka Tognerová dávala svým hlasem písním život a Dušan Vainer jí zdatně sekundoval. Nevím, zda to nebylo jen zdání, ale Dušan se od té doby, co jsem slyšel Šántré naposledy loni v Telči, podle mého ve výrazu zpěvu značně zlepšil (a to zpíval slušně už předtím).

Další kapelou, která měla prsty v pořádání KLOFu byl hned následující Kaprdagr. Tuhle skupinu si pamatuji z letošního konkursu Zahady a nejvíce mi uvízl v hlavě jejich živelný projev a silná divácká podpora. I tentokrát to Kaprdagr na pódiu rozbalil a já si začal automaticky podupávat. Od šestičlenné skupiny bych ale čekal trochu víc muziky a větší dynamiku v písničkách, ale tahle kapela se stále vyvíjí k lepším vystoupení a pokud chcete vidět opravdu živý projev, zajděte se na nějaký koncert Kaprdagra podívat.

Sedět na jednom místě se stále nedá, a tak jsem se i já musel jít trochu protáhnout a občerstvit. Když jsem se vrátil, na pódiu už nějakou chvíli bylo trio Lidee Noire z Chomutova. O téhle skupině vím, že ještě nedávno mělo i houslovou sekci a při poslechu jejich písniček bylo trochu vidět, že původní aranže asi počítaly s větší nástrojovou podporou. Alespoň si to myslím, protože různé popěvky byly v písničkách na můj vkus až příliš často. Jinak ale Lidee Noire předvedli příjemný folk a do atmosféry KLOFu dobře zapadli.

Lidee odešli, jeden člověk přišel. Tím byl písničkář Jeroným Lešner. Jeho vystoupení jsem letos už viděl vícekrát, a tak mě ničím zvlášť nepřekvapil. Snad se mi jen potvrdilo, že je jedním z mladých písničkářů, kteří mají opravdu co říct. Navíc je jeho vystoupení i jako sólisty živé a diváci se rozhodně nenudí (Divák přede mnou při pohledu na Jerryho hru na kytaru tak kroutil hlavou, že jsem chvílemi viděl vystoupení přerušované :-)).

Poslední pořádající skupinou byl folkový Zlomvaz. Skupina vynikala nejvíce zpěvem Lucky Minaříkové a dobře sehranými kytarami. Pěkně doplňoval mozaiku večera, ale na trochu nesourodém projevu při vystoupení bylo vidět, že spolu tahle sestava nepůsobí dlouho. Stylově se kapela prezentuje folkem někde mezi Marsyas, Folklokem, Minehavou a možná taky něčím úplně jiným. Jasný vzor zde ale vidět není, takže pokud máte chuť objevovat nové folkové pohledy, zkuste Zlomvaz.

Dále měl následovat Jan Žamboch & Dokořán, jenže pro "údajnou" nemoc nedorazil (Jeroným Lešner veřejně prozradil, že mu Honza dluží flašku slivovice, tak se radši vymluvil na nemoc ;-)). Místo Dokořán se tedy na pódiu objevil neplánovaně Jarda Síbrt, jehož veřejná vystoupení jsou spíše raritou. Na festivalu plnil jinak Jarda úspěšně roli konferenciéra. Diváky však dokázal zaujmout i svými písněmi a především básničkami, které byly tu na veselou, tu na vážnou notu, každopádně se publikum odvděčilo silným potleskem a celý večer tak vlastně dostal další rozměr.

Předposlední kapelou byla NOI. Přiznám se, že mě obvykle převážně vážné folkové písničky

Jak se KLOFalo na Bodláku

Napsal uživatel Klokán

Pátek, 30 Listopad 2001 01:00

plné metafor brzy přestanou bavit, ale jsou i výjimky. Jednou z nich je určitě NOI. Atmosféra vystoupení spolu s instrumentálně, vokálně i aranžérsky výborným provedením mě dostala tak, že jsme si s kamarádkou pořídili od NOI jejich demo CD, které je mimochodem neméně povedené. Celý festiválek zakončila skupina Mrakoplaš. Škoda, že se celý program protáhl a kapela tak nastupovala až o půl desáté (plánovaný konec byl v devět). Část publika už totiž povzbuzena pozdní hodinou odešla. Zbytek si však mýnil vychutnat blues v podání Mrakoplaše až do konce. Celé vystoupení překypovalo energií. Pro mě byl zážitek především pohled na bubeníka, který si s gustem vychutnával každou ránu. I zbytek kapely si však koncert náležitě užíval. Škoda, že jsem poměrně špatně rozuměl jinak dobře zpívajícímu Pavlu Liptákovi. Byl to však jediný zvukový dluh celého KLOFu (to znamená, že chválím zvukaře).

Po skončení koncertu se měl ještě rozjet jam. Díky pokročilé hodině nás na místě zůstalo jen asi osm. Přesto jsme si pěkně zahráli. Obzvláště hra čtyřruč a jednoprst v podání Jakuba Linharta a Romana Opavského- jinak členů Jauvajsu - se vydařila. Bodlák jsme opouštěli kolem půl druhé ranní.

Celá akce měla ještě svůj epilog, když do nočního autobusu nastoupil v Holešovicích moravský folklórní soubor v dobré náladě a jal se zpívat. Nezněly jen čistě folklórní písně, ale i např. Holúbek a holubička či Husličky, jak je známe od Hradišťanu s Vlastou Redlem. Tož sme sa také přidávali.

Den mi skončil ve dvě ráno. Za mnou byla hudebně dramaturgicky i pořadatelsky opravdu vydařená akce. Doufám, že se KLOF dožije i dalších ročníků, určitě by si to zasloužil.